

Ваше само, но не бѣ развратила сърцето му никоги. Благоразуменъ, колкото не са надѣяж другаритѣ му, той позна че тѣ хвърлихъ око на богатството му и злоупотребявахъ младата му неопытность, но той оцѣняваше богатството като производител на развлеченията, къмъ които са привързваше отъ симпатичната си младост. Наистина, той осѣщаше въ себеси една жеда къмъ поблагородны помисли, една наклонность къмъ повисокъ кръгзоръ отъ живота, който посветяваше до сега на развлечения и веселбы, но тогашныйтъ свѣтъ приличаше на единъ пространенъ затворъ, на който императорскій стражъ бѣше владѣтельтъ на Римъ, и добродѣтелиа на Главка, която въ прекраснытъ дни на Аѳины бы подбудила честолюбіето му къмъ доброто и впрекрасното, направили го бѣ безстрастенъ слуга на робската му епоха. Лъжовната и заражена оиъзи цивилизація преграждаше му пътя къмъ сѣко благородно стремленіе. Тщеславіето на челоуѣцытѣ подчинены на единъ дворъ сладострастенъ и самовластенъ, гоняше са ревностно подиръ ласкателството и интригытѣ и само отъ сребролюбіето са подбуждаше. Сѣкій търсяше преторство за да управлява область съ цѣль да граби, защото мѣстата бѣхъ предлогъ за грабителства. Любовта къмъ славата въ малкытѣ държавы, въ Елада на примѣръ, бѣше поблагородна и почиста, и колкото предѣлытѣ имъ бѣхъ потѣсны, толкози пораспаленъ са показваше патриотизмътъ. Дѣятеленъ и възвышенъ бѣше духътъ, сѣкій гражданинъ надзираваше за дѣлата на частнытъ лица, общійтъ интересъ са гледаше като частенъ, на кждѣто и да са обърнаше единъ гражданинъ намѣрваше малката оиъзи окръжность заселена отъ челяди, съ които отъ младъ бѣше опознатъ; похвалы на съгражданытѣ бѣхъ за него милваія на пріатели. Но въ римската държава градътъ бѣше дворътъ; мѣстото въ което са раждаше челоуѣкъ не са гледаше като отечество; областитѣ, нему неизвѣстны и различни отъ мѣсторожденіето му по обычаитѣ и по езика, не можехъ да възбуджтъ въ него патриотизмъ, подвигытѣ на праотцытѣ не принадлежахъ нему. Придворнытѣ сѣнувахъ благоволеніе намѣсто слава, а неспридворнытѣ не отдавахъ никоя цѣна на общото мнѣніе и ненасытностьа на частнытъ лица бѣше единичката благородна и господствующа страсть.

Тѣй слѣдователно най пламеннытѣ наклонности на Главка, вжтрѣ въ душата му свързаны, не намѣрвахъ дѣ да са излѣжтъ, освѣнъ въ свѣтущата му фантазія, която украсяваше наслажденіята му съ изящность и мыслитѣ му съ поезія. Той не считаше бездѣйствіето толкосъ достопрезрително, колкото сношеніето на тупѣдцы-